

AGATHA CHRISTIE

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το τέχνασμα με τον καθρέφτη**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *They Do It with Mirrors*
Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Θ. Μπανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Γιώτα Κοκκόση
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1952. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Οι δύο όψεις ενός εγκλήματος»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3982-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3983-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * **<http://blog.psychogios.gr>**

© Agatha Christie Limited, 1952. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved. / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

AGATHA CHRISTIE

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Μετάφραση: Χρύσα Θ. Μπανιά

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτήριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μουσικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του Μπλε Τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των εφτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοιχτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης

πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού

με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Στον Μάθιου Πρίτσαρντ

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

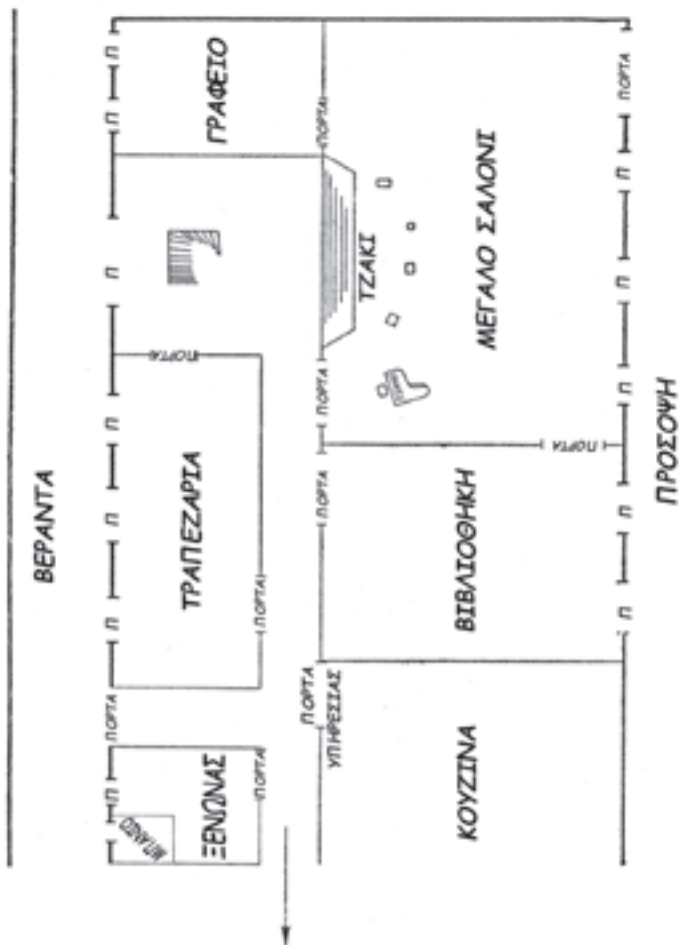
Το τέχνασμα με τον καθρέφτη δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στην Αμερική το 1952 με τον τίτλο *Murder with Mirrors*, και τον Νοέμβριο του ίδιου χρόνου στη Μεγάλη Βρετανία με τον τίτλο που προτιμούσε η ίδια η Άγκαθα Κρίστι *They do it with Mirrors*. Ο τίτλος παραπέμπει στα τρικ που χρησιμοποιούν οι μάγοι για να παραπλανήσουν τους θεατές.

Το 1985 έγινε ταινία υπό τον αμερικανικό τίτλο και με ένα εξαιρετικό καστ: Σερ Τζον Μιλς, Μπέτι Ντέιβις, Τιμ Ροθ και την Έλεν Χέιζ στον ρόλο της μισ Μαρπλ.

Το 1991 για τη σειρά *Miss Marple* του BBC, μαζί με την Τζόαν Χίκσον ως μισ Μαρπλ πρωταγωνιστούσαν η Τζιν Σίμονς, ο Τζος Άκλαντ και η Φέιθ Μπρουκ.

Την τρίτη φορά που μεταφέρθηκε στη μικρή οθόνη το 2010 για το ITV το καστ ήταν εξίσου εντυπωσιακό: Τζούλια Μακένζι, Πενέλοπι Γουίλτον, Μπράιαν Κοξ και Τζόαν Κόλινς. Σε αντίθεση με τις πρώτες ταινίες, η συγκεκριμένη δεν παρέμεινε ιδιαίτερα πιστή στο κείμενο, κάποιοι χαρακτήρες εξαλείφθηκαν, κάποιοι προσαρμόστηκαν στις αλλαγές της πλοκής.

ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΤΕΡΥΓΑ & ΔΩΜΑΤΙΑ
ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΩΝ, ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ Κ.ΛΠ.

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΤΟΝΙΓΚΕΪΤΣ

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Μις Μαρπλ

Ηλικιωμένη κάτοικος του Σεντ Μέρι Μιντ που δεν παντρεύτηκε ποτέ. Ιδιαίτερα οξυδερκής και με ισχυρή συνδυαστική ικανότητα, γνωρίζει σε βάθος την ανθρώπινη φύση και φημίζεται για τους παραλληλισμούς που κάνει μεταξύ των γεγονότων των εγκληματικών υποθέσεων και των συμβάντων του χωριού.

Ρουθ Βαν Ράιντοκ

Αμερικανίδα φίλη της μις Μαρπλ από τα παλιά, της εμπιστεύεται μια αόριστη ανησυχία σχετικά με την αδελφή της, Κάρι Λουίζ, και της ζητά βοήθεια. Αποτελεί τον κινητήριο μοχλό της ιστορίας, μιας και η ανησυχία της δε θα αργήσει να αποδειχτεί βάσιμη.

Κάρι Λουίζ Σέροκολντ

Αδελφή της Ρουθ Βαν Ράιντοκ και σύζυγος του Λιούις Σέροκολντ, με τον οποίο ζει στο σπίτι του πρώτου άνδρα της. Όσο κι αν η Κάρι Λουίζ είναι αξιαγάπητη, όλοι της προσάπτουν ότι δεν έχει επαφή με την πραγματικότητα και ζει σε έναν δικό της ιδανικό κόσμο. Η δολοφονία ενός πολύ αγαπητού της προσώπου, ωστόσο, δε δείχνει να αλλάζει πολύ αυτή τη στάση, ώσπου όλοι αρχίζουν να υποστηρίζουν ότι ο πραγματικός στόχος είναι εκείνη.

Λιούις Σέροκολντ

Τρίτος σύζυγος της Κάρι Λουίζ, καταπιστευματοδόχος της αμύθητης περιουσίας του πρώτου συζύγου της και οικονομικός διαχειριστής του αναμορφωτικού ιδρύματος που λειτουργεί στο Στόνιγκέιτς. Άνθρωπος με ιδανικά, προωθεί την επανένταξη νεαρών εγκληματιών στην κοινωνία, κρύβοντας, όμως, και αρκετά δικά του ένοχα μυστικά.

Κρίστιαν Γκάλμπραντσεν

Προγονός της Κάρι Λουίζ από τον πρώτο γάμο της κι επίσης καταπιστευματοδόχος. Είναι γνωστή η αγάπη του για τη μητριά του, γι' αυτό και όταν μαθαίνει κάτι που σίγουρα θα την ταράξει, έρχεται εσπευσμένα στο Στόνιγκέιτς για να το διευθετήσει προσπαθώντας, συνάμα, να την προστατεύσει. Αυτή του η κίνηση, όμως, θα αποβεί μοιραία.

Μίλντρεντ Στριτ

Κόρη της Κάρι Λουίζ και του πρώτου συζύγου της, επέστρεψε χήρα στο Στόνιγκέιτς για να μείνει στο πατρικό της σπίτι με τη μητέρα της. Άνθρωπος επικριτικός και με αυστηρές ηθικές αρχές, σοκάρεται από τα συμβάντα και προσπαθεί με τον τρόπο της να βοηθήσει.

Τζίνα Σαν Σεβεριάνο

Κόρη της υιοθετημένης κόρης της Κάρι Λουίζ και του πρώην άνδρα της, Έρικ Γκάλμπραντσεν. Η πιο φρέσκια και όμορφη γυναίκα κεία παρουσία του Στόνιγκέιτς, στην οποία προσάπτουν ότι, παρ' ότι παντρεμένη, ενθαρρύνει τους άνδρες γύρω της να την ερωτεύσουν. Το γεγονός ότι είναι μία από τις κληρονόμους της περιουσίας του Γκάλμπραντσεν δεν αργεί να τη βάλει στη λίστα των υπόπτων.

Γουόλι Χαντ

Αμερικανός σύζυγος της Τζίνας, πρώην πιλότος στον πόλεμο, βρίσκεται σχεδόν παγιδευμένος στο Στόνιγκέιτς, στο οποίο δεν περ-

νά καθόλου καλά. Η καταγωγή και η στάση του τον καθιστούν έναν τέλειο ύποπτο – ή μήπως έναν απλό αποδιοπομπαίο τράγο;

Έντγκαρ Λόσον

Βοηθός του Λιούις Σέροκολντ με ιδιαίτερα αλλόκοτη συμπεριφορά και ψυχολογικές εκρήξεις τις οποίες, όμως, όλοι οι ένοικοι του Στόνιγκεϊτς δικαιολογούν. Παρ' όλα αυτά, είναι το άτομο που εξαρχής τραβά την προσοχή της μισ Μαρπλ, η οποία θεωρεί ότι κάτι δεν πάει καλά μαζί του. Όπως πάντα, η μισ Μαρπλ δικαιώνεται, αν και ίσως όχι με τον τρόπο που θα περίμεναν όλοι.

Στίβεν και Αλέξις Ρέσταρικ

Προγονοί της Κάρι Λουίζ Σέροκολντ από τον δεύτερο γάμο της. Ο Στίβεν μένει και δουλεύει στο Στόνιγκεϊτς ενώ ο Αλέξις απλά τους επισκέπτεται. Είναι και οι δύο ερωτευμένοι με την Τζίνα, την οποία όμως διεκδικούν παθητικά. Οι υποψίες δε θα αργήσουν να στραφούν και επάνω τους, μιας και αποδεικνύεται ότι και οι δύο είχαν την ευκαιρία να διαπράξουν φόνο.

Δεσποινίς Μπέλεβερ

Συνοδός, γραμματέας και φίλη της Κάρι Λουίζ, αλλά και οικονόμος και διαχειρίστρια του Στόνιγκεϊτς. Ελέγχει το σπιτικό και την ίδια την Κάρι Λουίζ, καθώς φαίνεται, με σιδηρά πειθαρχία και τάξη, ώσπου τα τραγικά γεγονότα την αναγκάζουν να γίνει πιο ευέλικτη.

Δρ Μάβερικ

Ψυχίατρος του Στόνιγκεϊτς και ομοϊδεάτης του Λιούις Σέροκολντ. Πρεσβεύει πως «είμαστε όλοι λίγο λοξοί» και πως η εγκληματικότητα έχει ψυχολογικές ρίζες και είναι θεραπεύσιμη. Κι εκείνος θεωρεί την υπόθεση του Έντγκαρ Λόσον φυσιολογική, ώσπου θα ανακαλύψει ότι με τη σειρά του έχει εξαπατηθεί από τα φαινόμενα.

Επιθεωρητής Κάρι

Αναλαμβάνει τη διαλεύκανση της υπόθεσης, στην οποία ρίχνει όλη του την ενεργητικότητα και τη φαιά ουσία. Είναι ένα δικό του σχόλιο εκείνο που τελικά θέτει σε κίνηση τα πράγματα και, κυρίως, το μυαλό της μισ Μαρπλ, ώστε να ξεχωρίσουν τελικά τι είναι πραγματικό και τι προϊόν μιας ιδιαίτερα ευφυούς παραπλάνησης.

Η κυρία Βαν Ράιντοκ απομακρύνθηκε λίγο από τον καθρέφτη και αναστέναξε.

«Τέλος πάντων, ας είναι», μουρμούρισε. «Πώς σου φαίνεται, Τζέιν;»

Η μισ Μαργλ κοίταξε με εκτίμηση τη δημιουργία του Λανβανέλι.

«Το φόρεμα μου φαίνεται πανέμορφο», είπε.

«Το φόρεμα είναι μια χαρά», είπε η κυρία Βαν Ράιντοκ και αναστέναξε. «Έλα να μου το βγάλεις, Στέφανι», πρόσθεσε.

Σήκωσε τα χέρια και η ηλικιωμένη, γκριζομάλλα υπηρέτρια με τα λεπτά, σουφρωμένα χείλη τράβηξε το φόρεμα απαλά και προσεκτικά.

Η κυρία Βαν Ράιντοκ έστεκε μπροστά στον καθρέφτη με τα ροδακινί σατέν εσώρουκά της. Φορούσε έναν υπέροχο κορσέ. Τα καλλίγραμμα ακόμα πόδια της αγκάλιαζε ένα λεπτό νάιλον καλσόν. Το πρόσωπό της, κάτω από ένα στρώμα καλλυντικών και διαρκώς τονισμένο από το μασάζ, έμοιαζε σχεδόν κοριτσιίστικο από απόσταση. Τα χρώμα των μαλλιών της δεν ήταν τόσο γκριζο, όσο γαλάζιο της ορτανσίας, και το χτένισμα τέλειο. Όταν κοιτούσε κανείς την κυρία Βαν Ράιντοκ ήταν σχεδόν αδύνατο να φανταστεί πώς θα ήταν αν αφηνόταν στη φυσική φθορά του χρόνου. Όλα όσα μπορούσε να κάνει για εκείνη το χρήμα τα είχε κάνει – με την ενίσχυση της διατροφής, του μασάζ και των διαρκών ασκήσεων.

Η Ρουθ Βαν Ράιντοκ κοίταξε τη φίλη της καλοδιάθετα.

«Τι λες, Τζέιν, θα μάντευε κανείς ότι εμείς οι δύο έχουμε σχεδόν την ίδια ηλικία;»

Η μις Μαρπλ απάντησε με αφοσίωση.

«Κανείς απολύτως», τη διαβεβαίωσε. «*Εμένα*, δυστυχώς, δε μου φαίνονται μόνο τα χρόνια αλλά και τα *λεπτά!*»

Η μις Μαρπλ είχε λευκά μαλλιά, απαλό λευκορόδινο πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες και αθώα γαλάζια μάτια. Έδειχνε μια γλυκύτατη ηλικιωμένη. Την κυρία Βαν Ράιντοκ δε θα την έλεγε κανείς γλυκύτατη ηλικιωμένη.

«Μάλλον έτσι είναι, Τζέιν», είπε η κυρία Βαν Ράιντοκ. Ξαφνικά χαμογέλασε πλατιά. «Το ίδιο κι εμένα. Απλώς όχι με τον ίδιο τρόπο. “Τι ωραία που διατηρεί τη σιλουέτα της η παλιόγρια”. Έτσι λένε. Μα ξέρουν ότι είμαι παλιόγρια! Κι έτσι νιώθω, μάρτυς μου ο Θεός!» Έπεσε βαριά στο σατέν κάλυμμα της καρέκλας.

«Ευχαριστώ, Στέφανι», είπε. «Μπορείς να πηγαίνεις».

Η Στέφανι μάζεψε το φόρεμα και βγήκε.

«Η καλή μου η Στέφανι», είπε η Ρουθ Βαν Ράιντοκ. «Είναι μαζί μου εδώ και πάνω από τριάντα χρόνια. Είναι η μόνη γυναίκα που ξέρει πώς είμαι πραγματικά! Τζέιν, θέλω να σου μιλήσω».

Η μις Μαρπλ έγειρε λιγάκι εμπρός με ενθαρρυντική έκφραση. Η μορφή της έδειχνε κάπως παράταιρη στο περίτεχνο υπνοδωμάτιο της σουίτας του ακριβού ξενοδοχείου. Φορούσε μάλλον άχαρα μαύρα ρούχα, κρατούσε μια μεγάλη τσάντα αγοράς και ήταν μια κυρία από την κορυφή ως τα νύχια.

«Ανησυχώ, Τζέιν. Για την Κάρι Λουίζ».

«Για την Κάρι Λουίζ;» Η μις Μαρπλ επανέλαβε το όνομα συλλογισμένη. Ο ήχος του την πήγε πολύ πίσω.

Στην πανσιόν στη Φλωρεντία. Θυμήθηκε τον εαυτό της, μια λευκορόδινη Αγγλίδα από μια μικρή ενορία. Τις δύο μικρές Μάρτιν, τις Αμερικανίδες που η νεαρή από την Αγγλία έβρισκε συναρπαστικές λόγω των παράξενων εκφράσεων, του ευθύ τρόπου και της ζωντανίας τους. Η Ρουθ ήταν ψηλή, πρόθυμη, βασίλισσα του κόσμου· η Κάρι Λουίζ μικροκαμωμένη, ντελικάτη, μελαγχολική.

«Από πότε έχεις να τη δεις, Τζέιν;»

«Πάνε πάρα πολλά χρόνια! Πρέπει να είναι τουλάχιστον είκοσι πέντε. Εννοείται πως ακόμα ανταλλάσσουμε κάρτες τα Χριστούγεννα».

Τι περίεργο πράγμα η φιλία! Εκείνη, η νεαρή Τζέιν Μαρπλ, και οι δύο Αμερικανίδες. Οι δρόμοι τους χώρισαν σχεδόν αμέσως, ωστόσο η παλιά στοργή κράτησε: γράμματα κάπου κάπου, κάρτες τα Χριστούγεννα. Περίεργο που τελικά είχε δει περισσότερο από τις δύο τη Ρουθ, της οποίας το σπίτι –ή μάλλον τα σπίτια– ήταν στην Αμερική. Όχι, ίσως δεν ήταν περίεργο. Όπως οι περισσότεροι Αμερικανοί της τάξης της, η Ρουθ ήταν κοσμοπολίτισσα: κάθε ένα-δυο χρόνια ερχόταν στην Ευρώπη, έτρεχε από το Λονδίνο στο Παρίσι, έπειτα στη Ριβιέρα και πάλι πίσω, πάντα πρόθυμη να ξεκλέψει μερικές στιγμές με παλιούς φίλους, όπου κι αν ήταν. Είχαν υπάρξει πολλές συναντήσεις σαν εκείνη. Στο Κλάριτζ, το Σαβόι, το Μπέρκλει ή το Ντόρτσεστερ. Ένα ψαγμένο γεύμα, ιστορικές αναμνήσεις κι ένας βιαστικός, τρυφερός αποχαιρετισμός. Η Ρουθ δεν είχε βρει ποτέ χρόνο να επισκεφτεί το Σεντ Μέρι Μιντ. Και η μισ Μαρπλ, ειλικρινά, δεν είχε τέτοια απαίτηση. Η ζωή κάθε ανθρώπου έχει ένα *tempo*. Στην περίπτωση της Ρουθ ήταν *presto*, ενώ η μισ Μαρπλ ήταν ευχαριστημένη με το *adagio*.

Γι' αυτό ήταν η Αμερικανίδα Ρουθ εκείνη που είχε συναντήσει περισσότερες φορές, ενώ την Κάρι Λουίζ, η οποία ζούσε στην Αγγλία, είχε να τη δει πάνω από είκοσι χρόνια πια. Παράξενο, μα αρκετά φυσικό, επειδή όταν δύο άνθρωποι ζουν στην ίδια χώρα δεν υπάρχει ανάγκη να κανονίσουν συναντήσεις με παλιούς φίλους. Υποθέτουν ότι, αργά ή γρήγορα, θα ειπωθούν στην πορεία της ζωής τους. Μόνο που, όταν κινούνται σε διαφορετικούς χώρους, αυτό τελικά δε συμβαίνει. Οι δρόμοι της Τζέιν Μαρπλ και της Κάρι Λουίζ δε διασταυρώνονταν. Ήταν τόσο απλό.

«Γιατί ανησυχείς για την Κάρι Λουίζ, Ρουθ;» ρώτησε η μισ Μαρπλ.

«Κατά κάποιον τρόπο αυτό είναι που με ανησυχεί πιο πολύ! Επειδή δεν ξέρω γιατί».

«Μήπως είναι άρρωστη;»

«Η υγεία της είναι πολύ εύθραυστη· πάντα ήταν. Δε θα έλεγα ότι ήταν χειρότερα από ό,τι συνήθως, αν λάβουμε υπόψη ότι τα χρόνια περνούν, όπως για όλους μας».

«Δυστυχισμένα, τότε;»

«Όχι, καθόλου».

Ναι, αποκλείεται να ήταν αυτό, σκέφτηκε η μισ Μαρπλ. Θα ήταν δύσκολο να φανταστεί την Κάρι Λουίζ δυστυχισμένη· κι όμως, κάποιες στιγμές στη ζωή της σίγουρα υπήρξε. Μόνο που... η εικόνα δεν ερχόταν καθαρά. Σάστισμα, ναι· κατάπληξη, ναι· αλλά βίαιη θλίψη, όχι.

Τα λόγια της κυρίας Βαν Ράιντοκ ήρθαν εύστοχα.

«Η Κάρι Λουίζ ζούσε πάντα σε κάποιον άλλον κόσμο», είπε. «Δεν έχει ιδέα πώς είναι ο δικός μας. Ίσως ακριβώς *αυτό* με ανησυχεί».

«Οι περιστάσεις», άρχισε να λέει η μισ Μαρπλ κι έπειτα σταμάτησε κουνώντας το κεφάλι. «Όχι», είπε.

«Όχι, είναι αυτή η ίδια», είπε η Ρουθ Βαν Ράιντοκ. «Από τις δύο μας, η Κάρι Λουίζ ήταν πάντα αυτή που είχε ιδανικά. Φυσικά, όταν ήμασταν νέες τα ιδανικά ήταν της μόδας – όλες οι νέες είχαμε, έτσι έπρεπε να κάνουμε. Εσύ σκόπευες να φροντίζεις λεπρούς, Τζέιν, κι εγώ να γίνω καλόγρια. Τις ξεπερνά κανείς όλες αυτές τις ανοησίες. Ίσως θα μπορούσα να πω ότι ο γάμος μάς κάνει να τις αφήσουμε πίσω. Ωστόσο, εγώ γενικά δεν τα πήγα πολύ άσχημα με τον γάμο».

Η μισ Μαρπλ σκέφτηκε ότι η Ρουθ το έθετε συγκρατημένα. Είχε παντρευτεί τρεις φορές, και τις τρεις με πάρα πολύ πλούσιους άνδρες, και τα επακόλουθα διαζύγια είχαν αυξήσει τον τραπεζικό της λογαριασμό χωρίς να χαλάσουν στο ελάχιστο τη διάθεσή της.

«Από την άλλη», είπε η κυρία Βαν Ράιντοκ, «εγώ ήμουν πάντα σκληρή. Τίποτα δε με ρίχνει. Δεν είχα ποτέ μεγάλες προσδοκίες από τη ζωή και σίγουρα δεν είχα μεγάλες προσδοκίες από τους άνδρες· και από αυτή την άποψη τα πήγα μια χαρά και κανείς δεν κρατά κακία. Ο Τόμι κι εγώ είμαστε ακόμα εξαιρετικοί φίλοι, και ο

Τζούλιους συχνά ζητά τη γνώμη μου για την αγορά». Το πρόσωπό της σκοτεινιάσε. «Νομίζω πως αυτό με ανησυχεί με την Κάρι Λουίζ – είχε πάντα την τάση, ξέρεις, να παντρεύεται λοξούς».

«Τι εννοείς;»

«Ανθρώπους με ιδανικά. Η Κάρι Λουίζ ήταν πάντα μωρόπιστη με τα ιδανικά. Ήταν μια δεκαεπτάχρονη κουκλίτσα κι άκουγε με το στόμα ανοιχτό τον γερο-Γκάλμπραντσεν να ρητορεύει γύρω από τα σχέδιά του για την ανθρωπότητα. Τον παντρεύτηκε και ας είχε πατήσει τα πενήντα, και ας ήταν χήρος με οικογένεια, με μεγάλα παιδιά, κι αυτό λόγω των φιλανθρωπικών του ιδεών. Καθόταν και τον άκουγε σαν μαγεμένη. Ακριβώς όπως η Δυσδαιμόνα τον Οθέλλο. Μόνο που, ευτυχώς, δεν υπήρχε στη μέση Ιάγος για να χαλάσει τα πράγματα – άλλωστε ο Γκάλμπραντσεν δεν ήταν έγχρωμος. Ήταν Σουηδός ή Νορβηγός, κάτι τέτοιο».

Η μις Μαρπλ κούνησε το κεφάλι σκεπτική. Το όνομα του Γκάλμπραντσεν είχε διεθνή βαρύτητα. Ένας άνδρας ο οποίος με παμπόνηρο επιχειρηματικό δαιμόνιο και απόλυτη ειλικρίνεια είχε συγκεντρώσει μια τόσο κολοσσιαία περιουσία ώστε το φιλανθρωπικό έργο ήταν πραγματικά η μόνη λύση για τη διάθεσή της. Αυτό το όνομα εξακολουθούσε να είναι σπουδαίο. Ο Όμιλος Γκάλμπραντσεν, η Ερευνητική Ένωση Γκάλμπραντσεν, τα Διαχειριζόμενα Πτωχοκομεία Γκάλμπραντσεν, και το πιο γνωστό, το τεράστιο εκπαιδευτικό Κολέγιο για τα παιδιά των εργατών.

«Δεν τον παντρεύτηκε για τα λεφτά του, ξέρεις», είπε η Ρουθ. «Αυτό θα είχα κάνει εγώ αν τον παντρευόμουν ποτέ. Όχι η Κάρι Λουίζ, όμως. Δεν ξέρω τι θα είχε συμβεί αν ο Γκάλμπραντσεν δεν είχε πεθάνει όταν εκείνη ήταν τριάντα δύο χρόνων. Τα τριάντα δύο είναι πολύ ωραία ηλικία για μια χήρα. Έχει εμπειρία, μα είναι ακόμα ευπροσάρμοστη».

Η γεροντοκόρη ακροάτριά της κούνησε το κεφάλι ενώ το μυαλό της ανάσταινε διστακτικά χήρες που είχε γνωρίσει στο Σεντ Μέρι Μιντ.

«Στην πραγματικότητα, ήμουν πιο ευχαριστημένη με την Κάρι

Λουίζ όταν παντρεύτηκε τον Τζόνι Ρέσταρικ. Εκείνος, φυσικά, την παντρεύτηκε για τα λεφτά της, ή, αν δεν ήταν ακριβώς έτσι, σε κάθε περίπτωση, δε θα την παντρευόταν αν δεν είχε τίποτα. Ο Τζόνι ήταν εγωιστής, καλοπερασάκιας και τεμπελόσκυλο, αλλά αυτοί οι τύποι είναι πολύ πιο ασφαλείς από τους λοξούς. Το μόνο που ήθελε ο Τζόνι ήταν μια άνετη ζωή. Ήθελε να πηγαίνει η Κάρι Λουίζ στις καλύτερες μοδίστρες, να έχει γιοι και αυτοκίνητα και να περνά καλά μαζί του. Τέτοιοι άνδρες είναι ιδιαίτερα *ασφαλείς*. Αν τους δώσεις ανέσεις και λούσα, θα γουργουρίζουν σαν γατιά και θα σου φέρονται εξαιρετικά. Ποτέ δεν πήρα πολύ στα σοβαρά τα σχέδια των σκηνικών και τα λοιπά θεατρικά του. Η Κάρι Λουίζ, όμως, ήταν ενθουσιασμένη, τα έβλεπε όλα ως Τέχνη με κεφαλαίο Τ και τον ανάγκασε πραγματικά να επιστρέψει σ' εκείνο το περιβάλλον. Τότε τον άρπαξε εκείνη η φρικτή Γιουγκοσλάβια και κυριολεκτικά τον παρέσυρε. Εκείνος δεν ήθελε να πάει. Αν η Κάρι Λουίζ περίμενε και το αντιμετώπιζε συνετά, θα είχε γυρίσει κοντά της».

«Τον αγαπούσε πάρα πολύ;» ρώτησε η μισ Μαρπλ.

«Αυτό είναι το παράξενο. Δε νομίζω, ειλικρινά. Ήταν πολύ γλυκιά με όλα αυτά, μα έτσι κι αλλιώς θα ήταν. Είναι γλυκός άνθρωπος. Έσπευσε να του δώσει διαζύγιο ώστε να μπορέσει να παντρευτεί εκείνο το πλάσμα. Και προσφέρθηκε να επιτρέψει στα δύο αγόρια του από τον πρώτο γάμο να μείνουν μαζί της επειδή θα ήταν πιο βολικό. Ορίστε, λοιπόν, ο άμοιρος ο Τζόνι *αναγκάστηκε* να παντρευτεί εκείνη τη γυναίκα που του χάρισε έξι φρικτούς μήνες κι έπειτα τον έβαλε στο αυτοκίνητο κι έπεσαν μαζί από έναν γκρεμό σε ένα ξέσπασμα οργής. *Είπαν* πως επρόκειτο για ατύχημα, αλλά εγώ πιστεύω ότι ήταν μια απλή έκρηξη!»

Η κυρία Βαν Ράιντοκ έκανε μια παύση, σήκωσε έναν καθρέφτη και κοίταξε ερευνητικά το πρόσωπό της. Έπιασε το τσιμπιδάκι για τα φρύδια κι έβγαλε μια τρίχα.

«Και τι κάνει στη συνέχεια η Κάρι Λουίζ; Πάει και παντρεύεται τον Λιούις Σέροκολντ. Άλλος λοξός! Άλλος άνδρας με ιδανικά! Δε λέω ότι δεν της είναι αφοσιωμένος —έτσι νομίζω— αλλά τον έχει

τσιμπήσει η ίδια μύγα και θέλει να βελτιώσει τη ζωή όλων των άλλων. Και στην πραγματικότητα, ξέρεις, κανείς άλλος δεν μπορεί να το κάνει αυτό για λογαριασμό σου!»

«Μάλιστα», είπε η μισ Μαρπλ.

«Μόνο που, φυσικά, αυτά τα πράγματα έχουν μόδες, όπως και τα ρούχα. (Έχεις δει, καλή μου, τι φούστες προσπαθεί να μας βάλει να φορέσουμε ο Κριστιάν Ντιόρ;) Πού είχα μείνει; Α, ναι, στη μόδα. Ε, λοιπόν, έχει και η φιλανθρωπία τη μόδα της. Τον καιρό του Γκάλμπραντσεν ήταν η εκπαίδευση. Αυτή η μόδα, όμως, έχει περάσει τώρα. Έχει παρέμβει το Κράτος. Όλοι θεωρούν την εκπαίδευση ως δικαίωμα, κι όταν τους την προσφέρουν, δεν την εκτιμούν ιδιαίτερα! Η μανία της εποχής μας είναι η νεανική παραβατικότητα. Ένα σωρό νεαροί εγκληματίες κι εν δυνάμει εγκληματίες. Όλοι έχουν ξετρελαθεί μαζί τους. Πού να δεις πώς αστράφτουν τα μάτια του Λιούις Σέροκολντ πίσω από τα χοντρά γυαλιά του. Είναι κατενθουσιασμένος! Από τους άνδρες που έχουν πελώρια θέληση, ζουν λιτοδίαιτα και αφιερώνουν όλη τους την ενέργεια σε έναν σκοπό. Και η Κάρι Λουίζ τα χάρτει – όπως πάντα. Μα δε μου αρέσει, Τζέιν. Έχουν κάνει συναντήσεις με το Διοικητικό Συμβούλιο και όλο το μέρος διέπεται από τη νέα ιδέα. Τώρα λειτουργεί ως εκπαιδευτήριο για νέους με παραβατική συμπεριφορά, έχει μάλιστα ψυχιάτρους, ψυχολόγους και τα λοιπά. Και να που ο Λιούις και η Κάρι Λουίζ μένουν εκεί, ανάμεσα σε αυτά τα αγόρια, που ίσως δεν είναι απόλυτα φυσιολογικά. Σε ένα σπίτι γεμάτο εργοθεραπευτές και δασκάλους κι ενθουσιώδεις οπαδούς, κι *από αυτούς* οι μισοί είναι τελείως σαλεμένοι. Είναι λοξοί όλοι τους, και η μικρή μου Κάρι Λουίζ εκεί, μέσα στη μέση!»

Σταμάτησε και κοίταξε απεγνωσμένη τη μισ Μαρπλ.

Η μισ Μαρπλ είπε με ελαφρώς προβληματισμένη φωνή: «Μα, Ρουθ, δε μου έχεις πει ακόμα τι φοβάσαι πραγματικά».

«Μα *δεν ξέρω*, σου λέω! Αυτό με ανησυχεί. Μόλις πέρασα από εκεί, μια επίσκεψη-αστραπή. Και από την αρχή ένιωσα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Στην ατμόσφαιρα, στο σπίτι – ξέρω ότι δεν κάνω λά-

θος. Ανέκαθεν αντιλαμβανόμουν την ατμόσφαιρα. Σου έχω πει ποτέ ότι προέτρεψα τον Τζούλιους να πουλήσει τις μετοχές της Αμάλγκαμείντ Σίριαλς πριν έρθει η πτώση; Και δεν είχα δίκιο; Ναι, κάτι δεν πάει *καθόλου* καλά εκεί κάτω. Μα δεν ξέρω τι, ούτε γιατί αν είναι αυτοί οι απαίσιιοι νεαροί τρόφιμοι, ή κάποιος πιο κοντινός. Δεν ξέρω τι ακριβώς είναι. Από τη μία, ο Λιούις, που απλά ζει για τις ιδέες του και δεν παίρνει χαμπάρι τίποτε άλλο, και από την άλλη, η Κάρι Λουίζ, να είναι καλά, που δε βλέπει, ούτε ακούει, ούτε σκέφτεται ποτέ κάτι που να μην είναι ένα υπέροχο θέαμα, ένας υπέροχος ήχος, μια υπέροχη σκέψη. Είναι γλυκό, αλλά δεν είναι *πρακτικό*. Το κακό *υπάρχει* και θέλω, Τζέιν, να πας αμέσως εκεί και να ανακαλύψεις τι ακριβώς συμβαίνει».

«*Εγώ;*» αναφώνησε η μισ Μαρπλ. «Γιατί *εγώ;*»

«Επειδή τα μυρίζεσαι αυτά τα πράγματα. Πάντα έτσι ήταν. Ήσουν ανέκαθεν ένα γλυκό πλάσμα που δείχνει αθώο, Τζέιν, και κατά βάθος τόσα χρόνια δε σε έχει εκπλήξει ποτέ τίποτα. Πιστεύεις πάντα το χειρότερο».

«Πολύ συχνά το χειρότερο είναι αληθινό», μουρμούρισε η μισ Μαρπλ.

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί έχεις σε τόσο χαμηλή εκτίμηση την ανθρώπινη φύση· ζεις σε ένα γλυκύτατο, ειρηνικό χωριουδάκι, τόσο αγνό, από έναν αλλοτινό κόσμο».

«Δεν έχεις ζήσει ποτέ σε χωριό, Ρουθ. Μάλλον θα σε εξέπλησσαν τα πράγματα που συμβαίνουν σε ένα αγνό, ειρηνικό χωριουδάκι».

«Είμαι σίγουρη. Μα εννοώ ότι δεν εκπλήσσουν *εσένα*. Θα κατέβεις ως το Στόνιγκέιτς, λοιπόν, για να μάθεις τι τρέχει, έτσι δεν είναι;»

«Μα, καλή μου Ρουθ, αυτό θα ήταν ιδιαίτερα δύσκολο».

«Όχι, καθόλου. Τα έχω σκεφτεί όλα. Υποσχέσου μου ότι δε θα γίνεις έξω φρενών μαζί μου, αλλά έχω ετοιμάσει ήδη το έδαφος».

Η κυρία Βαν Ράιντοκ έκανε μια παύση, κοίταξε τη μισ Μαρπλ κάπως αμήχανα, άναψε τσιγάρο κι άρχισε μια μακροσκελή, μάλλον νευρική εξήγηση.

«Σίγουρα θα συμφωνήσεις πως μετά τον πόλεμο τα πράγματα είναι δύσκολα σε αυτή τη χώρα για ανθρώπους με μικρό, σταθερό εισόδημα – για ανθρώπους όπως εσύ, θέλω να πω, Τζέιν».

«Ναι, πραγματικά. Αν δεν ήταν η ευγένεια, η πραγματικά μεγάλη ευγένεια του ανιψιού μου του Ρέιμοντ, αληθινά δεν ξέρω πού θα βρισκόμουν».

«Άσε τώρα τον ανιψιό σου», είπε η κυρία Βαν Ράιντοκ. «Η Κάρι Λουίζ δεν ξέρει για τον ανιψιό σου, ή, αν ξέρει, τον γνωρίζει μόνο ως συγγραφέα και δεν έχει ιδέα ότι είναι ανιψιός σου. Το θέμα, όπως το έθεσα στην Κάρι Λουίζ, είναι ότι η αγαπητή μας Τζέιν περνά πολύ δύσκολα. Πραγματικά, καμιά φορά μετά βίας έχει να φάει, και φυσικά είναι πολύ περήφανη για να στραφεί στους παλιούς της φίλους. Βέβαια, δεν μπορούμε, είπα, να προτείνουμε να της δώσουμε *χρήματα*, αλλά μια ωραία, μακρά περίοδο ξεκούρασης σε ένα υπέροχο περιβάλλον, με μια παλιά φίλη και πολύ και θρεπτικό φαγητό, χωρίς έγνοιες και σκοτούρες». Η Ρουθ Βαν Ράιντοκ έκανε μια παύση κι έπειτα πρόσθεσε προκλητικά: «Ωραία, λοιπόν, τώρα μπορείς να θυμώσεις μαζί μου αν θέλεις».

Η μισ Μαρπλ άνοιξε τα καταγάλανα μάτια της με κάποια έκπληξη.

«Μα γιατί να σου θυμώσω, Ρουθ; Είναι μια δαιμόνια και πολύ πιστευτή προσέγγιση. Είμαι βέβαιη ότι η Κάρι Λουίζ ανταποκρίθηκε».

«Σου γράφει αυτή τη στιγμή. Θα βρεις την επιστολή όταν γυρίσεις. Πες μου ειλικρινά, Τζέιν, πιστεύεις ότι πήρα ασυγχώρητο θάρρος; Δε σε πειράζει να—»

Δίστασε και η μισ Μαρπλ μετέτρεψε επιδέξια τις σκέψεις της σε λόγια.

«Να πάω στο Στόνιγκεϊτς ως αποδέκτης φιλανθρωπίας, με σχεδόν ψευδή δικαιολογία; Καθόλου, αν είναι *απαραίτητο*. Το θεωρείς απαραίτητο κι εγώ τείνω να συμφωνήσω μαζί σου».

Η κυρία Βαν Ράιντοκ την κοίταξε.

«Γιατί, όμως; Άκουσες κάτι κι εσύ;»

«Δεν άκουσα τίποτα. Η πεποίθησή σου είναι μόνο. Δεν είσαι καμιά φαντασιόπληκτη, Ρουθ».

«Πράγματι, αλλά δεν έχω καμία οριστική ένδειξη».

«Θυμάμαι μια Κυριακή πρωί στην εκκλησία, τη δεύτερη Κυριακή της Σαρακοστής», είπε σκεπτική η μισ Μαρπλ. «Καθόμουν πίσω από την Γκρέις Λέιμπλ κι ένιωθα όλο και πιο ανήσυχη για εκείνη. Ήμουν απόλυτα βέβαιη, ξέρεις, ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, καθόλου καλά, και παρ' όλα αυτά δεν μπορούσα με τίποτα να πω το γιατί. Ήταν μια αίσθηση συνταρακτική και πάρα πολύ συγκεκριμένη».

«Και όντως υπήρχε κάποιο πρόβλημα;»

«Ναι, βέβαια. Ο πατέρας της, ο γερο-ναύαρχος, φερόταν *πολύ* ιδιόρρυθμα από καιρό, και την επόμενη κιόλας μέρα τής όρμησε με το σφυρί για το κάρβουνο, ωρυόμενος ότι ο Αντίχριστος είχε πάρει τη μορφή της κόρης του. Κόντεψε να τη σκοτώσει. Τον έκλεισαν στο άσυλο κι εκείνη συνήλθε τελικά, αφού πέρασε μήνες στο νοσοκομείο – αλλά τη γλίτωσε παρά τρίχα».

«Κι εσύ όντως είχες κάποιο προαίσθημα εκείνη τη μέρα στην εκκλησία;»

«Δε θα το έλεγα προαίσθημα. Βασιζόταν σε *γεγονότα*: συνήθως έτσι γίνεται με αυτά τα πράγματα, αν και δεν το συνειδητοποιούμε πάντα τη δεδομένη στιγμή. Η κοπέλα είχε φορέσει το κυριακάτικο καπέλο της ανάποδα. Ήταν πολύ αποκαλυπτικό, αλήθεια, επειδή η Γκρέις Λέιμπλ ήταν ιδιαίτερα ακριβής, διόλου ονειροπαρμένη ή αφηρημένη, και οι συνθήκες κάτω από τις οποίες δε θα πρόσεχε πώς είχε φορέσει το καπέλο της για να πάει στην εκκλησία ήταν πραγματικά απίστευτα περιορισμένες. Ο πατέρας της, βλέπεις, της είχε πετάξει ένα μαρμάρινο πρεσ παπιέ που είχε κάνει τον καθρέφτη χίλια κομμάτια. Εκείνη άρπαξε το καπέλο της, το φόρεσε κι έφυγε από το σπίτι τρέχοντας. Ήθελε να κρατήσει τα προσχήματα και να μην ακούσουν τίποτα οι υπηρέτες. Εκείνες τις πράξεις, βλέπεις, τις απέδιδε στο “ναυτικό ταμπεραμέντο του αγαπητού πατέρα” και δεν κατάλαβε ότι ο άνθρωπος ήταν οριστικά ανισόρροπος. Αν και έπρεπε να το είχε καταλάβει από καιρό. Ο πατέρας της δια-

μαρτυρόταν πάντα ότι τον κατασκόπευαν και ότι είχε εχθρούς, είχε πραγματικά όλα τα συνηθισμένα συμπτώματα».

Η κυρία Βαν Ράιντοκ κοίταξε τη φίλη της γεμάτη σεβασμό.

«Τζέιν», είπε, «μπορεί το χωριουδάκι σου να μην είναι το ειδυλλιακό ψυχαστήριο που φανταζόμουν πάντα».

«Η ανθρώπινη φύση, καλή μου, είναι σχεδόν ίδια παντού. Μόνο που είναι πιο δύσκολο να την παρατηρήσεις από κοντά σε μια πόλη, αυτό είναι όλο».

«Επομένως θα πας στο Στόνιγκεϊτς;»

«Θα πάω στο Στόνιγκεϊτς. Ίσως είναι λίγο άδικο για τον ανιψιό μου τον Ρέιμοντ. Να αφήσουμε να εννοηθεί ότι δε με βοηθά, εννώς. Παρ' όλα αυτά, το καλό μου παιδί έχει πάει στο Μεξικό για έξι μήνες. Και μέχρι να γυρίσει θα έχουν τελειώσει όλα».

«Ποια όλα θα έχουν τελειώσει;»

«Η πρόσκληση της Κάρι Λουίζ αποκλείεται να επεκταθεί επ' άπειρον. Ίσως για τρεις εβδομάδες, έναν μήνα. Πιστεύω πως φτάνει».

«Για να μάθεις τι τρέχει;»

«Για να μάθω τι τρέχει».

«Για τον Θεό, Τζέιν», είπε η κυρία Βαν Ράιντοκ. «Έχεις μεγάλη εμπιστοσύνη στον εαυτό σου, έτσι δεν είναι;»

Η μισ Μαρπλ την κοίταξε με ανεπαίσθητη μομφή.

«Εσύ έχεις εμπιστοσύνη σ' εμένα, Ρουθ. Έτσι λες, τουλάχιστον... Σε διαβεβαιώνω ότι θα πασίσω να δικαιώσω την πεποίθησή σου».

*Τα δηλητήρια έχουν κάποιο ενδιαφέρον...
Δεν έχουν όμως την ωμότητα μιας σφαίρας ή ενός ροπάλου.*

Όταν η μις Μαρπλ επισκέπτεται μια φίλη στο γοτθικού ρυθμού βικτοριανό της οίκημα, αμέσως διαισθάνεται πως στην ατμόσφαιρα ελλοχεύει κίνδυνος. Η αίσθηση αυτή ενισχύεται από το Κολέγιο το οποίο λειτουργεί στο ίδιο κτίριο και φιλοξενεί παραβατικούς ανηλίκους. Οι φόβοι της επιβεβαιώνονται καθώς ένας νεαρός πυροβολεί με περίστροφο τον επικεφαλής του Κολεγίου, τον Λιούις Σέροκολντ. Χωρίς ευτυχώς να τραυματιστεί κανείς από τους δυο. Όμως ένας μυστηριώδης επισκέπτης, ο κύριος Γκάλμπραντσεν, δεν είναι τόσο τυχερός, αφού, την ίδια ακριβώς στιγμή, πέφτει νεκρός από πυροβολισμό σε άλλο μέρος του κτιρίου.

Σύμπτωση; Η μις Μαρπλ δεν είναι καθόλου σίγουρη, γι' αυτό και αποφασίζει να ανακαλύψει τον πραγματικό λόγο της επίσκεψης του μυστηριώδους κυρίου Γκάλμπραντσεν.

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23848

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ